

dence plyne, odmítl přijetí této uhelné dodávky obecní úřad v T., ač by se byl v důsledku svého nynějšího procesního stanoviska, že rozdělovna v T. jest samostatným právním podmětem, od obce rozdílným, měl zdržeti vůbec rozhodování o tom, že dodávku odmítá, a rozhodnutí to ponechati rozdělovně samé, když zřejmě pro ni určena byla. Byla-li tedy rozdělovna podnikem obce T., byla by z dodávky, o níž jde, práva tato obec sama; byla-li rozdělovna společným podnikem obou obcí, jde o spolčení k jednotlivým právním jednáním.

Čís. 1842.

Společnost s r. o. nezaniká vyhlášením úpadku a vstupuje zrušením úpadku ve svá dřívější práva a své dřívější závazky, nebylo-li v konkursu veškeré její jmění realizováno a zpeněženo.

Ve sporu, zahájeném proti úpadkové podstatě, o uznání pravosti a pořadí konkursní pohledávky, lze po zrušení úpadku pokračovati proti dřívějšímu úpadci.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 952/22.)

Na jmění žalované firmy Jan H. a syn, společnost s r. o., byl uvalen úpadek, za jehož trvání žalovala žalobkyně úpadkovou podstatu z úvěrního spojení. Když byl úpadek zrušen, navrhla žalobkyně, by bylo pokračováno ve sporu proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o. Soud prvního stádia návrh zamítl. Důvody: Dle žaloby a prosby v ní uvedené žádá se o vynesení rozsudku: 1. určuje se v konkursu firmy Jan H. a syn, společnost s r. o. ohledně pohledávky firmy S. 11,840.466-73 Kč ke konkursu přihlášené, že vzešla žalobkyni proti kridatářce pohledávka 1,091.848 Kč 65 h s přísl. jako součást přihlášené pohledávky ke konkursu; 2. úpadková podstata je povinna uznati pravost této pohledávky v III. tř. konkursních věřitelů; 3. úpadková podstata je povinna zaplatiti žalobkyni útraty sporu. Žalovaná úpadková podstata ohlásila spor Florianu, Richardu a Emilu Hovým, a tiho přistoupili ke sporu jako vedlejší intervenienti žalované. Usnesením ze dne 12. prosince 1921 byl úpadek zrušen a to výslovně bez ohledu na shora uvedený zahájený spor a usnesení to vešlo v právní moc. Usnesením z 20. prosince 1921 zrušena další opatření s vyhláškou úpadku spojená. Je tedy žaloba žalobou určovací ve smyslu § 228 c. ř. s. Návrh, aby bylo ve sporu pokračováno proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., za tohoto stavu věci je nepřipustným, poněvadž ani v tom případě, kdyby vedlejší intervenienti do sporu jako strana žalovaná vstoupili, nemohlo by se dle prosby žalobní právem uznati, neboť ke sporu nepřistoupila kridatářka, ale osoby soukromé. Žalobci jest ostatně možno, by své nároky proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., na zaplacení domnělé své pohledávky samostatnou žalobou uplatňovali. Žaloba taková však za daného stavu věci je se sporem zahájeným neslučitelnou. Je proto návrh protizákonný a bylo ho zamítnouti. Rekursní soud návrhu vyhověl. Důvody: Po právoplatném zrušení úpadku nabývá úpadce dle § 59 konk. ř. práva, svým jměním volně nakládati, a odpadají tudíž veškerá obmezení, jimž úpadce za konkursního řízení byl podroben. V tomto případě byl úpadek na jmění firmy

Jan H. a syn, společnost s r. o., právoplatně zrušen usnesením ze dne 12. prosince 1921 a tím nabyla tato firma opět své právní způsobilosti, zejména též způsobilosti procesní dle § 6 c. ř. s. Důsledkem toho tato firma vzhledem k uvedeným zákonným ustanovením nastoupila již právoplatným zrušením úpadku do sporu, původně proti úpadkové podstatě této firmy zahájeného, jménem vlastním, vždyť jde tu o téhož dlužníka původně v konkursu se nalézavšího, nyní ale právní způsobilosti zase nabyvšího. Návrh žalobkyně, by vedení sporu nadále prováděno bylo proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., jest za tohoto stavu v zákoně odůvodněn a nelze proto souhlasiti se zamítajícím usnesením prvního soudu. Okolnost, že prosba žalobní zní proti úpadkové podstatě, nemůže býti na závadu, by se nyní dále nepokračovalo proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., neboť bude věcí žalobkyně, by změněnému stavu věci přiměřeně v dalším řízení upravila nárok žalobní.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vedlejších intervenientů.

D ů v o d y :

Rekurenti vytýkají napadenému usnesení, že nepřihlíželo k právní povaze strany žalované ani k právní povaze nároku žalobního. V onom směru poukazují k tomu, že žalovanou stranou jest úpadková podstata, která jako právní subjekt zrušením úpadku zanikla a že firma Jan H. a syn, společnost s r. o., do tohoto sporu vstoupiti nemůže, poněvadž byla vyhlášením úpadku zrušena. § 84 čís. 4 zák. o společnostech s r. o. ustanovuje sice, že zrušení společnosti s r. o. nastává vyhlášením úpadku. Tento § a celá třetí hlava tohoto zákona jedná o zrušení společností s r. o. vůbec se všemi jeho důsledky, t. j. s likvidací, realizací a rozdělením jmění a má tedy na zřeteli úplný zánik společnosti. Tyto předpisy nevztahují se však na případ úpadku, v němž místo likvidace, v § 89 a násl. předepsané, nastupuje řízení konkursní. Jsou proto pro další osudy společnosti s r. o. směrodatny předpisy a zásady konkursního řádu. V tomto případě byl zrušen konkurs podle § 166 (1) konk. ř. a to dříve ještě, než bylo veškeré do úpadkové podstaty náležející jmění realizováno. Podle konkursních spisů zůstaly nerealizovány mimo jiné pohledávky obchodní a také nemovitosti. Podle §§ 59, 78 a 166 konk. ř. nabývá dlužník po zrušení úpadku opět práva volně nakládati se svým jměním, a musí býti odstraněna všechna opatření, toto volné nakládání dlužníkově obmezující. To se také v tomto případě stalo podle usnesení ze dne 20. února 1922. Sluší proto za to míti, že i firma Jan H. a syn, společnost s r. o., dokud veškeré její jmění nebylo realizováno a rozděleno a dokud jí tím nebyl odňat základ její existence, přes ustanovení § 84 čís. 6 zák. o spol. s r. o. nezanikla, nýbrž vstoupila ve svá dřívější práva a závazky. Mimochodem se jen podotýká, že tento náhled hájil i zástupce nynějších rekurentů, vedlejších intervenientů konkursní podstaty v tomto sporu, v řízení konkursním. Není proto překážky, aby ve sporu zahájeném proti úpadkové podstatě po zrušení úpadku nebylo pokračováno proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., kdyžť zažalovaná pohledávka vznikla podle udání žaloby z úvěrního spojení s touto firmou a proti ní a jde tedy v podstatě o sporný závazek této firmy. V druhém směru mají rekurenti za to, že pokračování ve sporu jest nepřipustné, poněvadž

jde o žalobu určovací o pravost a pořadí pohledávky, jejíž účel zrušením úpadku zanikl. Avšak tato okolnost nemůže být překážkou pokračování ve sporu. Zájem obou stran na určení pravosti pohledávky nezanikl. Případ jest obdobný ustanovení § 7 konk. ř., vstupuje-li správce úpadkové podstaty do sporu zahájeného před vyhlášením úpadku proti dlužníku. Zde i tam jest ovšem potřebí jisté obměny žaloby a žalobního žádání. Jak dalece takováto obměna jest přípustna, o tom nelze nyní rozhodovati, poněvadž strany v té příčině dosud návrhů neučinily. Bude věcí soudu procesního, aby o tom na základě příslušných návrhů stran rozhodl. Prozatím jde jen o rozhodnutí o návrhu žalobkyně, aby bylo ve sporu pokračováno proti firmě Jan H. a syn, společnost s r. o., a tomuto návrhu soud rekursní právem vyhověl.

Čís. 1843.

V exekčním řízení na základě výpovědi nelze se domáhati, by pozemek byl odevzdán ve stavu, v jakém byl pachtýřem převzat. Propachtovatel může se domáhati svých případných nároků pouze sporem.

(Rozh. ze dne 19. září 1922, R I 958/22.)

Na základě výpovědi domáhala se propachtovatelka exekuce, by jí pachtýř vydal pozemek ve stavu, v jakém byl při početí pachtovního poměru. Soud první stolice exekuci povolil, rekursní soud zamítl část návrhu, by pozemek byl odevzdán v stavu, v jakém se nalézal při početí pachtovního poměru.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky.

D ů v o d y:

Podle výpovědi ze dne 14. listopadu 1921 žádala vymáhající strana, by bylo straně povinné uloženo, aby předmět pachtu do 1. dubna 1922 pod exekuci odevzdala, neb své námítky proti výpovědi podala. Tato výpověď byla straně povinné doručena s form. čís. 84, obsahujícím příkaz stejného znění. Mohla být tedy exekuce na základě této výpovědi povolena jen v tomto rozsahu (§ 7 ex. ř.). Návrh na povolení exekuce odevzdáním pozemku ve stavu, v jakém byl při početí pachtovního poměru, není exekčním titulem odůvodněn a byl proto rekursním soudem právem zamítnut. § 1109 obč. zák. předpisuje sice, že jest pachtýř povinen, po skončeném pachtu odevzdati předmět pachtu ve stavu, v jakém jej převzal, pozemky zejména s ohledem na roční dobu a v obyčejném hospodářském obdělání. Avšak povinnost tuto a její objem nemůže ukládati straně povinné soud, který exekuci na základě výpovědi povoluje, nýbrž vlastník pozemků musí se eventuelních svých nároků proti pachtýři z této jeho povinnosti mu vyplývajících domáhati sporem. Ustanovení § 349 ex. ř. o odstranění movitých věcí zde místa nemá, poněvadž se vztahuje na věci snadno nebo bez nepoměrných obtíží odstranitelné, jak vyplývá z ustanovení druhého odstavce tohoto ř. u, že tyto věci mají být odevzdány dlužníku, jeho plnomocníku nebo příslušníku jeho rodiny, po případě že mají být jinak uschovány. Že haldy na pozemku z dolových